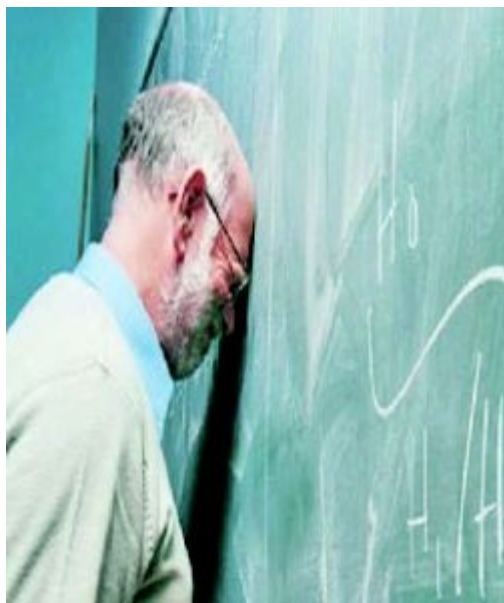

STRIGĂTUL DE NĂDUF AL PROFESORILOR

Asistăm zilnic la un asalt mediatic fără precedent asupra cadrelor didactice (profesori, învățători, educatori), acuzate că bat copiii, îi amenință, îi pedepsesc nejustificat sau mai grav, că unii atentează și la intimitatea sexuală, provocându-le traume fizice și morale.

Presă și îndeosebi televiziunile, averse de senzație, sunt pline de asemenea știri scandaloase, tendențios comentate, de natură a indigna opinia publică. Iar directorii de școli, inspectorii și ceilalți decidenți din învățământ, fără o verificare temeinică a cazurilor, se grăbesc să-i învinuiască pe dascăli, dând apă la moară elevilor și părinților ingrati și satisfacție presei amatoare de subiecte care ridică audiența, profesorii căzând adesea în nemeritată dizgrație.

Factorii de decizie din școli, inspectorate, ministerul de resort, vrând să „mușamalizeze” adevăratele probleme din educație, preferă să-i găsească „țapi ispășitori” pe dascăli și să-i sancționeze pe nedrept, ignorând vina elevilor (cum s-a văzut clar de curând, cu prilejul închiderii temporare a școlilor bucureștene din cauza vremii nefavorabile).

Breasla profesorilor este divizată și nu reacționează corespunzător, iar de asta profită cei ce le nesocotesc drepturile legitime. Sindicatele și liderii lor strigă la televizor, dar nu fac nimic concret. Ba unii dintre ei au pactizat cu politicul, intrând în guvern, parlament, uitând de problemele profesorilor.

Guvernele, de toate culorile politice, odată instalate la putere, nu și-au respectat promisiunile din campaniile electorale, ignorând problemele școlii. Actualul executiv a promis și el majorări salariale pentru cadrele didactice, dar încă nu se vede ceva semnificativ în „buzunarul” lor. Dar nu numai de bani este vorba, ci și de numeroase alte chestiuni materiale și morale din Învățământ. Și astfel, speculând deficiențele din sistem, profesorii sunt acuzați de necinste, abuzuri, de meditații ilegale sau că nu-și fac corect datoria, exemplificând cu acele cazuri negative reale, care însă constituie excepția și nu regula. „Meseria” de profesor este una de vocație, nu de mercenari, cum zic unii.

Așa cum spunea și profesorul Teohar Mihadaș, fost deținut politic și scriitor (1912-1996), într-o emoționantă epistolă adresată subsemnatului cu puțin timp înainte de a ne păsăsi, „o altă profesie mai nobilă decât cea de dascăl nu există. A fi profesor înseamnă a fi în același timp un sculptor care creează caractere după un model ideal și un grădinar care se ocupă de specificul fiecărei flori cu dăruire”.

Nu toți profesorii dau meditații, nu toți se pretează să încalce legea, riscând sancțiuni penale și, mai ales, să devină șantajabili.

Indiscutabil, există destui profesori incorecți, avizi de bani, care abdică de la deontologia profesională, ținându-se de meditații ilegale, chiar și „industrial”, sau, mai grav, care condiționează

acordarea notelor de plata lecțiilor în particular. Alții mai pretind și bani sau diverse foloase pentru falsificarea situațiilor școlare sau trucarea examenelor, ceea ce, de asemenea, constituie fapte penale.

Mai sunt și unii care, în înțelegere cu anumite edituri, impun manualele acestora, încasând „comisioanele” acordate. Iar alții, după ore, fac pe bonele, supraveghindu-i în școală pe copiii ai căror părinți sunt ocupați cu câștigul de bani, folosind abuziv încăperile și mobilierul instituției, lumina, căldura, apa, celelalte utilități publice, iar sumele încasate fraudulos și le bagă în buzunar, neplătind impozitele legale datorate statului.

Aceste practici ilegale sunt cunoscute de factorii de răspundere din învățământ, că nu au cum să fie ascunse, dar le tolerează într-o complicitate vinovată, neluând măsurile firești de restabilire a legalității, iar sindicatele se complac în această status-quo. Mișcările revendicative au eșuat lamentabil, dovedindu-se inutile, căci întotdeauna se găsesc „cozi de topor” și „spărgători de grevă”, care trădează interesele legitime ale profesorilor și sabotează obținerea drepturilor.

Încrederea în școală a scăzut dramatic, iar profesia de dascăl a fost marginalizată, pierzându-și prestigiul și respectul de odinioară.

Demonetizarea meseriei de profesor s-a produs și ca urmare a pătrunderii „pe ușa din dos” a unui mare număr de impostori, plagiatori, traficanți de diplome, care, ajunși în sistem, trucează notele și examenele, transformând școala în comerț.

Comportamentele incorecte și imorale, multe mai vizibile, fac ca profesorii să fie etichetați „în bloc” drept „șpăgari”, având de suferit întreg învățământul, care se deteriorează pe zi ce trece. Degradarea învățământului în ultima perioadă nu este o chestiune tipic românească, ci un „trend” internațional, cu consecințe dăunătoare asupra întregii societăți, ajungând în sferele intelectuale persoane neavenite și fără instruire.

Conceptul de „cei șapte ani de acasă” a dispărut din mentalul colectiv, astăzi copiii fiind educați mai mult de „bone și șoferi” și, în cel mai fericit caz, de bunici, adesea neputincioși și lipsiți de autoritate, cea mai mare influență având-o anturajele. Astfel, copiii, din fragedă pruncie lăsați singuri și cu calculatorul la dispoziție, nu știu ce înseamnă educația, respectul, politetea, disciplina, punctualitatea, cuvântul dat, iar școala nu mai este considerată un locaș de învățătură.

De aici și numeroasele tensiuni între profesori - care vor să-și facă meseria și elevii needucați, indisciplinați, puși pe chiul și șmecherie, dornici să se impună prin orice mijloace.

Profesorii (am folosit acest termen generic pentru toate cadrele didactice, de la educator de grădiniță la profesor universitar) sunt în marea lor majoritate oameni capabili, conștiincioși, onești, dedicați profesiei lor, iubitori de tineri, vrând din tot sufletul să-și facă datoria, dar se confruntă cu stări de lucruri necorespunzătoare, iar decidenții, tratând cu superficialitate problemele din învățământ, îi scot pe ei vinovați de neajunsurile din sistem.

Lipsa de educație și nesocotirea importanței școlii, marginalizarea și nerespectarea cadrelor didactice au consecințe dramatice: răsturnarea valorilor, imoralitate la rang de virtute, compromiterea elitelor intelectuale, promovarea pe criterii clientelare, de bani și nu de merit.

De aceea, este imperios necesar să revenim la statutul de altă dată al profesorilor, susținându-i pe cei competenți și onești, iar cei incorecți și rău-intenționați să fie de îndată identificați, înlăturați și sancționați pentru ca educația și învățământul să se ridice la nivelul pretențiilor și exigențelor unei societăți moderne și civilizate, în care „cel de la catedră”, care educă și formează tinerii pentru viață și țară, să constituie un model și nu o țintă a nedreptăților și umilințelor.

HORAȚIU MĂNDĂȘESCU
Profesor criminalist

0%

User Rating: Be the first one !